

ta. Az iskoláiról híres hazánkban ezt sikerült elérnie a páncélozott gépkocsikba bújó, hatalmi tébolyban tobzódóknak. Nekünk tehát egyenesen kötelességünk Széchenyikké, Kossuthokká, Arany Jánossá, Petőfivé vagy éppen Bolyai János-sá, Körösi Csoma Sándorra, Teleki Pállá válnunk! Aki a kicsiségünket áhítja, az halálos ellenségünk! Ha ezt nem vesszük mi, Trianon sebzett mostohái, a teljes valóságában tudomásul, akkor kipusztítanak bennünket...

Dr. Töttössy Istvánné

A befogadó országtól a szétszabdalt országig vezető út stációi

(A Magyar Apostoli Királyságtól a banán nélküli köztársaságig)

Múltidéző történelmi sétára kell indulnunk ahhoz, hogy megérthessük Magyarország jelenlegi helyzetét és ma már különösebben nem is titkolt, neki szánt jövőjét: **ismét befogadó ország legyen, ugyanis jelenleg fogyó nép vagyunk.**

A KSH honlapján elérhető adatok alapján 1949-ben 9 204 799 fő volt Magyarország lakossága. 1960. és 1980. közt még növekedett a magyar népesség. 1960.-ban, amikor az országnak 9 961 044 fő volt a népessége, az éves természetes szaporodás még erős, 4,5%. Tíz évvel később ez 3,1%-ra lassult, 1980-ban (10,705 milliós népesség mellett), ez a szám már csak 0,3% volt. Az 1980-as években fokozatosan átfordult a mérleg, és 1990-ben már 1,9%-kal csökkent a népesség, azaz 10 374 823 főt számláltak. Ezután tovább folytatódott a csökkenés, 2003-ban már 4,1% volt az éves fogyás (10 142 362 fő), 2004-ben 3,7% (10 116 742 fő), 2005-ben 3,8%. 2005-ben 21 ezer fővel csökkent Magyarország népessége, 10 077 000 főre, A természetes népességfogyás ennél magasabb volt, hiszen a 17 000 főt kitevő nemzetközi vándorlási nyereség (azaz a nettó bevándorlás) 45%-ban „fedezte” a természetes fogyást. 2007.június 30-i adat alapján 10 055 000 főre csökkent a lakosság száma

Alapvető kérdés a miért és a hogyan? A megválaszolásához szükséges figyelembe venni, hogy számos e témakörhöz tartozó fogalom *jelentéstartalma változott (esetenként változtatáson ment, megy át!)* A tudatosan ferdített változatok pedig kitűnő eszközként szolgálnak a tájékoztatás helyetti félretájékoztatásra, a nemzeti múlt olyan mértékű átformáltatására, melyek gyakorlatilag alkalmassá tesznek bennünket arra, hogy ne leljük honunkat hazánkban Ilyen fogalomnak tartom többek között: az **apostoli királyság, befogadó ország, illetve nép, peregrinus, mint vendég, illetve befogadott idegen, betelepülés, betelepítés, beszivárgás, nemzetiség, kisebbség, etnikum, az integráció, mint egyes részek együttműködése (nem pedig egységesülése!), asszimiláció (=teljes hozzá idomulás valamihez), genocídium (=népirtás), etnocídium (=nemzetiségi lét felszámolása a fizikai lét meghagyásával), önrendelkezés, autonómia (kulturális, közigazgatási), nemzet, autarchia, nép, lakosság, adófizető polgár, országlakó, multinacionális állam, multikultúra, nemzetállam, államnemzet, szuverenitás, szupremácia, függetlenség, önállóság, ortodox törésvonal, politikai szocializáció, politikai tudat, politikai szocializáció közvetlen vagy közvetett transzmisziója kifejezéseket.**

I. Az integráló magyar királyság útja az önálló magyar királyság megszűnéséig (895/96-1526)

Szándékosan nem érintve a honfoglalás kérdéskörét, attól függetlenül bizonyított, hogy Árpád népe megérkezésekor talált itt „töredék”- népeket (avarokat, szlávokat), s jöttek is velük olyan népcsoportok, melyek emlékét mára hiteles krónikáink, s földrajzi neveink őrzik. A történelmi Magyarország keretei között gyakorlatilag 895 óta a magyarság tehát együtt élt idegen népelemekkel („avarok”, szlávok =tótok? Kabarok). Taksony fejedelem házassága révén, aki besenyő „hercegnőt” vett feleségül, költözött be Thonuzoba besenyő vezér népevel.

István, a fejedelem buzgó térítőtevékenysége elismeréseként (isteni és evilági) egyházkormányzati jogot nyert, s ezzel biztosította, hogy sem egyháza, sem országa nem függött a Német-Római Császárságtól.

A XI-XII. században otthonra letek úzok, izmaeliták (=böszörmény vagy szacén), majd zsidók, akiket vallásuk tartott meg elkülönülésükben, s akik a folyamatos üldöztetés elől itt letek otthonra (szefárdok, askenáziak egyaránt).

I. Szent László engedélyvel telepedtek meg nagyobb létszámban ismét besenyők, majd elsősorban katonai szolgálat fejében jászok, s akiknek így maradhatt meg kiváltsággént cserébe saját közigazgatásuk

A megváltozott nyugati kapcsolatok, és a nyugati kereszténység átvétele nyitotta meg az utat vallonok=franciák, itáliaiak=olaszok és németek előtt. A XII. századtól élnek a délszlávok közé sorolt vendek (=mai nevükön szlovének) a történelmi Vas, Zala és Somogy megye területén.

A bizánci rítusú rácok (=szerbek) először a ménfői csatában tűnnek fel (1044) mellettünk harcolva. Nagyobb számban II. (Vak) Béla királyunk feleségével, Ilnával érkeznek, s lesz hűségük jutalma a Csepel sziget. Soltész szavunk (=le-, illetve betelepítő) akkor honosodott meg, amikor német ajkú és lengyel telepek letek otthonra a Kárpát-medencében. Ugyancsak a XII.sz-tól jelennek meg a ruszinok a mai Kárpátalja és Máramaros területén.

A XIII. század ugyancsak bővelkedett népmozgásban. Példa értékű a Német Lovagrend sorsa. A határőr feladatokkal megbízott Német Lovagrendet letelepítésük után (1211) alig egy évtizeddel, II. András király fegyverrel űzi ki a Barcaságból, amikor kiderül, hogy ki akarják szakítani a Magyar Királyság területéből (1225). A befogadó ország ugyanakkor természetesnek tartja, hogy a befogadottakat megerősíti jogaiban (1224 Andreanum az erdélyi szászoknak)!!

A tatárjárást követően (1242) kerül sor a kunok betelepítésére. A tatárjárás tanulságait levonó IV. Béla a könnyűlovas nomádnépet katonai szolgálat fejében fogadja be. Ebből következnek kiváltságaik (=feudális jellegű területi autonómia), melyek az idők folyamán koptak (kereszténység kötelező felvétele (1279), de csak a polgári keretek között koptak el(1876) .ugyancsak a század második felétől található adat a cigányságról és román (=vlah=pásztornép) beszivárgásáról.

A török elől való menekülés már az Anjou-korban kezdetét vette, s majd fel erősödött vegyesházi királyaink (különösen Zsigmond és Mátyás) idején.

Noha 1526-ra az etnikai arányok megváltoztak, a befogadó politika alapjában nem változott: megengedő jellegű volt: a Magyar Királyság integrált és nem asszimilált, de nem tűrte területi integritásának megsértését (lásd: Német Lovagrend).

II. A magyar királyságtól a királyi Magyarorszáig (1526-1711)

A mohácsi vész nem egy nagy jelentőségű csata elvesztése volt csupán (arra már akadt korábban is példa), hanem az Apostoli Magyar Királyság bukása a kettészakadással, majd alig egy emberöltőnyi idő elteltével (1541) az ország három részre szakadásával. **Az Apostoli Magyar Királyság elveszítette külső szuverenitását (függetlenségét), s területileg korlátozottan tartotta meg belső szuverenitását (önállóságát) az Erdélyi Fejedelemség területén.**

Az eredmény: egy hazában (=Kárpát-medence), két pogány között (=terjeszkedő Habsburg-hatalom és hódító oszmán Török Birodalom), három állam (hadihelyzetétől függő határaival: Habsburg királyi Magyarország, török fennhatóságú terület és Erdélyi fejedelemség) fennhatósága alá tartoztak az itt élők. Összetartó erő a hungarus-tudat, a keresztény vallás (valamennyi változatával és meg-megújuló belső gondjaival) és a reformáció útján erősödő anyanyelv.

Különös helyet foglal ebben az időben az önálló Erdély, hiszen ugyan három lépcsőben, de mégis elsőként teremt vallásbékét területén (1557,1564,1568). Majd

megkezdődik a román ortodox egyház szervezeti alapjainak lerakása: Báthory Gábor kiemeli a jobbágyorsból a román pópákat (1609), majd Bethlen Gábor püspökséget szerveztet (1614), anyanyelvükre fordíttatja a Bibliát (1624), Apafi Mihály fejedelem pedig a Moldvából elűzött örményeket fogadta be (1672). Valamennyi fejedelem megengedte, különösen Bethlen, hogy zsidóság telepedjen meg. **Az erdélyi Fejedelemség még 1690 előtt sok nemzetiségűvé vált.**

A Habsburg-Magyarországra a török balkáni berendezkedése maga előtt űzte a bolgárokat, a katolikus bosnyákokat, délszlávokat (=sokác), horvátokat (=bunyevác), az ortodox szerbeket és románokat.

A menekülők, a betelepülők és a beszivárgók nem csupán az etnikai arányokat módosították folyamatosan, hanem jelenlétükkel az **ortodox törésvonal is jelentősen eltolódott a Kárpát-medencén belül.** A szerbek azonban már nem voltak hasonlók Árpád-kori elődeikhez. Számos esetben menekültként fosztogattak, megsarcolták a magyar lakosságot. Igaz, nem volt hasonló a magyar koronát viselő Habsburg király-császár sem II. Andráshoz, mert az új betelepülőket a magyarsággal szemben „rendfenntartóként” is hasznosnak tartotta (lásd:1703-11; 1848/49). Így katonáskodásért cserében kiváltságaikat, mely közül a legjelentősebb sajátos egyházi autonómiájuk (a pátriarka világi ügyeikben is képviseli híveit!), I. Lipót két ízben is megerősítette. (1690,1691).

A török kiűzésével párhuzamosan (1686 után) az uralkodó a visszaszerzett területeket fegyverjog alapján az Osztrák Udvari Kamara alárendeli, majd létrehozta az Újszerzeményi Bizottságot (1688).

I. Lipót nem állította vissza az ország területi egységét: a létrehozott szerb Hátőrvidékkel és Erdély közjogi helyzetét szabályozó Diploma Leopoldinummal (1690), majd a Magyar Kancelláriától független Erdélyi Udvari Kancellária felállításával gyakorlatilag **kezdétét vette Magyarországnak „zsugorítása”.**

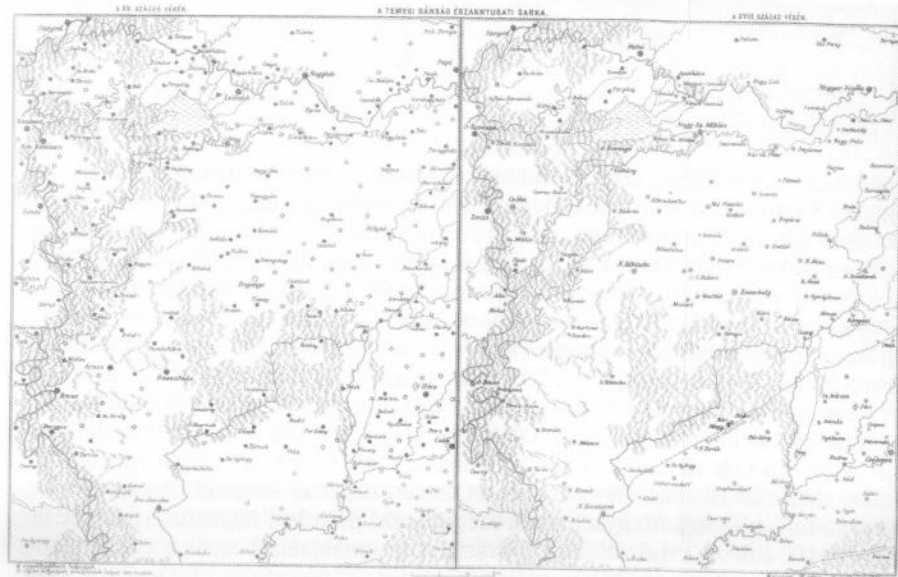
A török kiűzése után egy kivérzett, népsűrűségében egyenetlen, nyelvében, vallásában rendkívül megosztott, területenként változó mértékben, de mindenütt kifosztott népesség került a homogenizáló szándékú hatalom alá. Buda nem nyerte vissza régi rangját. A rendi gyűlés színhelye továbbra is Pozsony maradt, a kancellária változatlanul Bécsből irányított. A végvári katonaságot az uralkodó szélnek eresztette, hadseregében nem volt rájuk szükség. A magyar haderő mint olyan nem létezett, hiszen maradt a banderiális szervezettség. A török elől menekedést nyújtó Magyarország a Habsburg Birodalomban így vált egy rendi kiváltságaihoz, mint maradék önállóságához ragaszkodó sajátos birodalmi képződménnyé. A töröktől megtisztított ország államformája ugyan monarchia volt, de sem külső, sem belső szuverenitását nem nyerte vissza. I. Lipót valamennyi intézkedése egy erős birodalom létrehozásának jegyében született, de ez a birodalom nem magyar volt. A császár- király birodalmi politikája (ma talán mondhatnánk, hogy közép-európai globalizációs céljai) mindenesetre nemzeti egységet teremtett:1703-ban kirobbant a Rákóczi-szabadságharc.

III. A királyi Magyarország 1711-1848 között

A Rákóczi-szabadságharcot lezáró kompromisszumos szatmári béke (1711) után az államgépezet kétségkívül modernizálása (amely messze nem perszonáluniót, hanem erős reáluniót jelentett az önálló hadügy és külügy nélkül, az összemossott pénzüggel és a területi integritást nélkülöző közigazgatással) mellett megnövekedett az amúgy sem kicsinek mondható uralkodói jogkör (felségjogok közé került a vallásügy 1715-ben, majd az oktatásügy 1769). A modernizációval párhuzamosan alakult a betelepítési politika, melynek csekély részét jelentette a belső telepítés (pl. a Károlyi család birtokain).

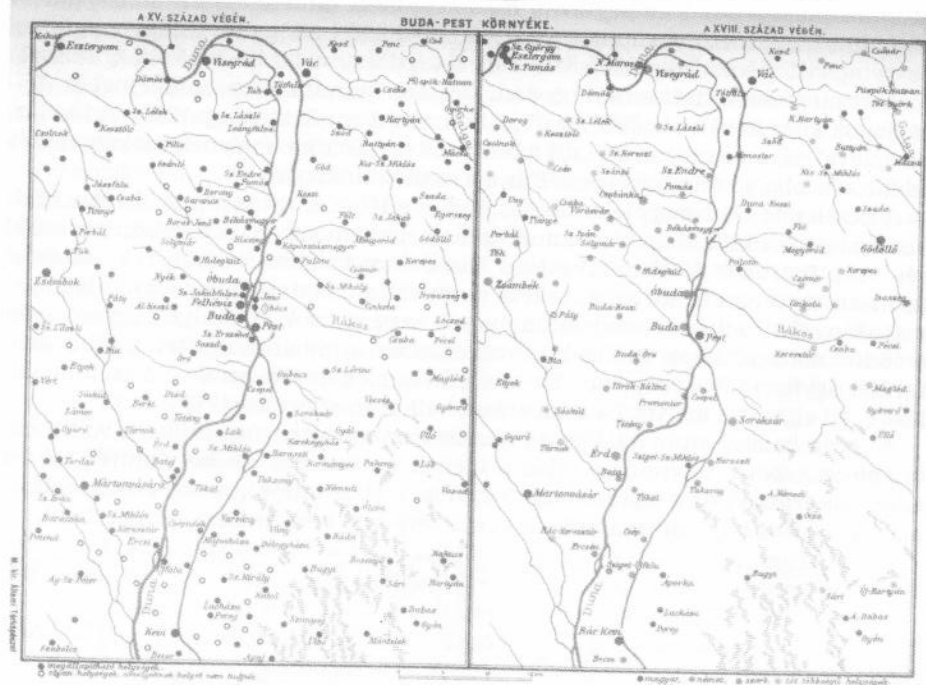
A betelepítés két nagy jelentőségű hulláma III. Károly és Mária Terézia uralkodásához kötődik. Nem csak munkaskézre, hanem katonai szolgálatra is szükség volt. Iparosok és földművesek a Birodalom területéről érkeztek, határőri feladatra a román fejedelemségekből verbuváltak, ahonnan egyébként is folyamatosan szivárogtak a román földművesek és pásztorok. A királyi Magyarország ortodox alattvalói épp vallásuk következtében azonban kötődtek a kibocsátó terület egyházi főhatósága alá. Ez esetenként még az Udvarral való szembenállást is kiválthatta, melyet katonai erővel kellett megfékezni (1735)

A török kiűzése után a lakosság létszámából következően szükség volt a betelepítésre, belső telepítésre (lásd a mellékelt térképet). **A betelepítés módja azonban árulkodott a rejtett szándékról is: a Habsburgok dunai monarchiájának olvasztótégely politikájáról** (lásd ua. térképet nemzetiségi tekintetben).

A betelepítés módja azonban árulkodott a rejtett szándékról is: a Habsburgok dunai monarchiájának olvasztótégely-politikájáról (lásd ua. térképet

nemzetiségi tekintetben), amely a betelepítettek földrajzi elhelyezését tekintve megosztani képes a magyar népeiséget (pl. katolikus magyar és katolikus német, református magyar és szlovák evangélikus közösségek kialakítása)

Sajátos helyet foglalt el kezdetektől a zsidóság. Betelepedésük módjaira a befogadás valamennyi változata megtalálható. Jöttek és engedéllyel megtelepedtek (már a kora Árpád-korban, lásd szabolcsi zsinat), hívásra betelepedtek (lásd Bethlen Gábor) menekültek a pogromok elől és nem úzták tovább őket), Létszámuk és jelenlétük hangsúlyossá azonban a török kiűzése után vált, elsősorban a kelet-európai pogromok elől menekülve. Noha több irányból történő érkezésük (spanyol műveltség alapú = szefard, és német műveltség alapú = askenázi) miatt jelentős különbségek is voltak közöttük, kifelé mégis egységet alkottak. Ez egyfelől privilégialis megállapodások alapján szervezett zárt közösségi életüknek (kehilla, hálácha, bédin, chéder, jesiva), másfelől pontosan és több lépcsőben szabályozott jogi helyzetüknek (a III. Károly féle „Familie Gesetz-nek a magyarországi elutasítása, valamint II. József Systematica Gentis Judaicae Regulatio) tudható be. A Birodalomhoz képest Magyarország megengedő politikát folytatott, amikor megtagadta III. Károly rendeletének törvényerőre emelését, s ezzel azt biztosította, hogy a családok a gyermekek nagykorúság azután sem szakadtak szét!

A XVIII. században a cigányság korabeli becsült létszáma már elérte a 40-50 000 főt. A cigányság folyamatos beszivárgását a magyar termelőmunkát vég-

ző lakosság nem akadályozta. A rendkívül szoros vérségi alapon szerveződött és nomád életmódjához ragaszkodó népeiség letelepítését a Császárság határán kívül de a királyságon (=Mo.) belül törvénnyel szabályozta mind III. Károly (1723), mind Mária Terézia 1758-tól szinte folyamatosan. A cigányság vándorló életmódja megtartása mellett fa-és fémmegmunkálásból, gyógynövények gyűjtéséből élt, illetve muzsikáltak, s nem volt rájuk jellemző, ami a helyi lakosságot szembefordította volna velük. Belső rendjüket a maguk választotta vezetők tartották fenn. Az életmód következtében vallás tekintetében ugyancsak különleges helyzetben voltak, hiszen valamennyi felekezeten kívül maradtak, s ez szokásjog alapján gyakorlatilag érvényben is maradt.

A XVIII. században tehát a szuverenitásától részben megfosztott befogadó ország soknemzetiségűvé vált, ahol nemzetiségei egyfelől a korábbi feudális jellegű autonómia, másfelől a megengedő jellegű valláspolitikai, illetőleg különleges helyzetük következtében nyelvüket, műveltségüket, vallásukat és egyházaik által fenntartott iskoláikat megőrizve integrálódtak a feudális társadalomba. A törvénykezés nyelve latin volt, a végrehajtó hatalom intézkedéseit németül hozta, a lakossággal anyanyelvén érintkezett.

A soknemzetiségűvé váló Magyarország azonban nemcsak külső szuverenitását veszítette el hanem épp ebből következően gazdasága sem fejlődhetett szabadon, mert a birodalmi gazdaságpolitika alárendeltje lett (lásd Mária Terézia intézkedését a császár magyarországi selyem-manufaktúrájáról!). Ebben az összefüggésben más megvilágításba kerül a nemesség rendi kiváltságaihoz való merev ragaszkodása. A XVIII. század a felvilágosodás eszméivel, a polgári társadalmat teremtő francia forradalommal, és Napóleonnal búcsúzott. Nem hagyhatta ez a magyar társadalmat sem érintetlenül

A polgári átalakulás igénye azonban nem volt elválasztható Magyarország közjogi és gazdasági helyzetétől. A modernizáció természetesen nem kerülhette meg sem a feudális kiváltságok felszámolásának, sem az állam nyelvének kérdését. Az első, a rendi kiváltságok eltörlését hozta elő, a második az anyanyelv kérdésével a nemzetiségi kérdést hozta előtérbe. Csakhogy más nézőpontból a felvilágosult abszolutizmus jegyében uralkodó Habsburgok és más vonatkozásban a magyar nemesség esetében! Így vált II. József nyelvrendelete után a magyar nyelv kérdése politikai kérdéssé.

A modernizáció első lépése egy bonyolult politikai helyzetben ebbe az irányba történt 1791-ben (1791. évi 16. tc). Ezzel megkezdődött a reformok kora, mely bölcsője és felnevelője lett a reformkornak (1825/30-1848). A magyar nemesség változást akaró része így válik nemzeti liberálissá. Vagyis nemzeti alapon kíván polgári államot létrehozni. E két fogalom összekapcsolódása azonban, ha korlátozottan, de érintette a nemzetiségi kérdést.

A reformkor kezdetét korábban hagyományosan számoltuk 1825-től, amikor gr. Széchenyi István a Magyar Tudományos Akadémia megalapítását kezdeményezte. Napjainkban divatos gondolat (tankönyveinkben is helyet kapott), hogy a reformkor 1830-ban kezdődik, Széchenyi Hitel c. munkájának, illetve a rendi gyűlésen megfogalmazott kérdéseknek alapján. Micsoda más megközelítés! A reformkor hangsúlya így anyagi alapra helyeződött!

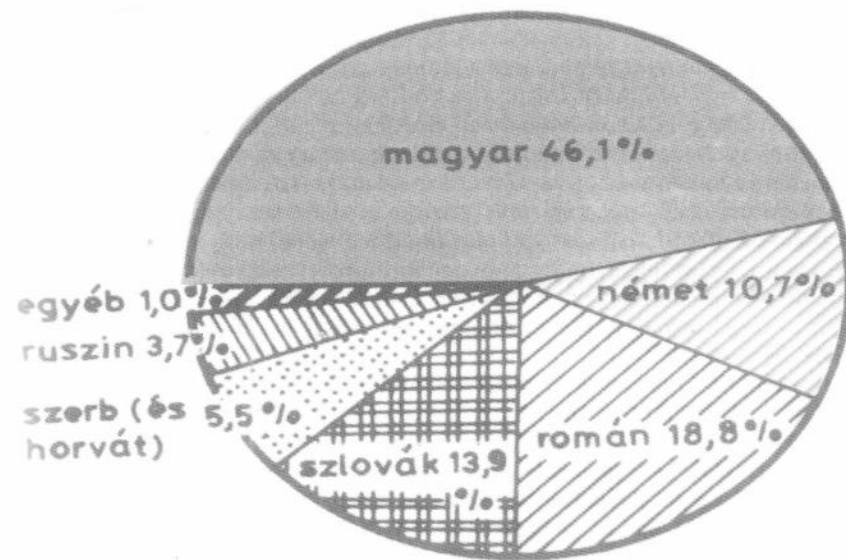
A korszak sarkalatos kérdései lényegükből fakadóan válnak tehát nemzetiségi kérdéssé (pl. a magyar nyelv hivatalos nyelvvé emelése, Erdély és a Részek közjogi helyzetének rendezése), amely magát a liberális nemességet is megosztotta.

A nemzetiségi kérdés megítélésében más állásponton van Wesselényi Miklós, Széchenyi István és Kossuth Lajos. Wesselényi a száraz tényekre, Fényes Elek statisztikai adataira alapozva figyelmeztet. Széchenyi kiindulópontját a nyugati világ ismerete szabja meg. Kossuth pedig retorikai megoldásokkal kívánja áthidalni e kérdés rendezhetőségének elemzését. Wesselényi azt tapasztalja, hogy a feudális társadalom szerkezetéből törvényszerűen következik a nemzetiségek magyarellenessége (igazolja majd 1848/49), valamint jelenlévő pánszlávizmusra is hivatkozik. Álláspontjával azonban egyedül marad. Nem különben Széchenyi, aki úgy látja, hogy Nyugatnak (!) szüksége van a Habsburg Birodalomra, mint féken tartóra. Kossuth reményét, a modern nemzetállam megteremtését pedig a történelmi előzmények nem tették lehetővé.

A nemzetiségi számadatoknál fontos figyelembe venni, hogy milyen ellentmondások húzódnak meg az anyanyelv és vallási megosztottságok vonatkozásában, különösen érdekes ez a polgári anyakönyvezés hiányában (pl. melyik nemzetiséghez tartozik a vegyes házasságban élő maga és az ilyen házasságból származó utód?!)

A reformkor ezt részben a nemzetállam fogalmának megkerülésével a politikai nemzet fogalmával oldotta fel.. A polgári jogokat nemzetiségre és vallásra való tekintet nélkül kívánta megadni az állam valamennyi alattvalójának.

Felekezet	Nemzetiség	Anyanyelv
római katolikus	horvát magyar német (=sváb) lengyel szlovén (=vend) bunyevác sokác	horvát magyar német lengyel szlovén (=vend) horvát (dialektus) délszláv (dialektus)
evangélikus	Magyar német (=szász) szlovák	német szlovák
református	magyar	magyar
unitárius	magyar	magyar
görög katolikus (=unitált)	ruszín, román	ruszín román
ortodox (=görög keleti)	román szerb bolgár görög	román szerb bolgár görög
örmény katolikus	Örmény	örmény
izraelita	Zsidó	jiddis/magyar, német

IV. Az áprilisi törvényektől a dualista állam létrejöttéig (1848-1867)

Az 1848. április 11-én szentesített törvények megteremtették a polgári nemzetállam alapjait: közjogi tekintetben a korábban megosztott államtér egyesítését, az állam szuverenitásának letéteményeseként az országgyűlésnek felelős kormányt és az egyén vonatkozásában a törvény előtti egyenlőséget. Ez utóbbi azonban nyitva hagyta a nemzetiségi kérdést, mert a feudális alapú kiváltságok eltörlése (Szász Universitas, szerb és román határőri kiváltságok) és a kollektív jogok törvénybe iktatása nem történt meg egyszerre. Igaz, a szabadságharc alatt 1849. július 28-án megszületett **Európa első nemzetiségi törvénye, valamint a zsidók egyenjogúsítása**. Ez teszi majd lehetővé, hogy zárt életformájuk megtartása mellett a teljes magyar gazdasági életben részt vehessenek. Más természetű, de e kérdéskörbe tartozott a horvát-magyar viszony, ami Horvátország és Magyarország közjogi kérdése volt, egyszerre több és kevesebb a nemzetiségi kérdésnél.

Napjainkban már nem titok, hogy az Udvar politikáját milyen mértékben befolyásolta a gazdasági függetlenség lehetősége: már augusztusban arra akarta rábírni a Batthyányi-kormányt, hogy mondjon le az önálló pénzügyről, hadügyről. Majd ami nem ment tárgyalással, azt fegyveres úton kívánta megoldani: Ehhez választotta eszközül a nemzetiségi kérdést. Megtámogatta a nemzetiségeket anyagilag (Horvátország) és kedvezmények ígéreteivel (szászok és románok) a magyar kormánnyal szemben. **Itt mutatkozik meg először szinte alig leplezetten, hogy a gazdasági érdek miként használta föl a nemzetiségi kérdést.**

Magyarország közigazgatási beosztása (1850–1867)

A szabadságharc leverése után –keserű iróniával mondható-, azt kapták jutalomként a nemzetiségek, amit a magyarok büntetésként. Az ország közjogi helyzete és közigazgatása jól tükrözte a neoabszolutizmust, amely változtatásokkal ugyan, de maradt 1867-ig. Ugyanakkor a polgári fejlődés előtt nem zárta le Bécs az utat, a jobbágyfelszabadítás, a törvény előtti egyenlőség, a szabad tulajdon-szerzés az önkényuralom alatt is lehetséges volt.

A neoabszolutizmus bármely formája azonban csak időszakos lehetett. Az Udvar és Magyarország viszonyának rendezése természetesen függvénye volt Ausztria nemzetközi helyzetének, ugyanakkor Magyarországnak rendeznie kellett viszonyát nemzetiségeivel is, amely jelentette egyfelől a Horvátországgal, másfelől a királyi Magyarországon élő nemzetiségekkel való közjogi viszony mindkét fél számára elfogadható kialakítását..

V. Magyarország 1867-1920 között

Az 1867-ben megkötött kiegyezéssel egy önmagában is érdekesnek mondható, kettős rendezettségű, Magyarország vonatkozásában három pilléren nyugvó föderatív állam jött létre: az Osztrák-Magyar Monarchia (= OMM).

Magyarországnak a kiegyezés alapot teremtett a „kis kiegyezésekre” saját nemzetiségeivel, amely két lépcsőben történt meg: 1868-ban Horvátországgal (XXX. tc.), majd néhány hónappal később a magyarországi nemzetiségekkel (XLIV. tc.) Horvátország közigazgatási autonómiáját a báni kormány működése, rendeletekalkotási jogát a szászok, a kulturális és oktatási öngazgatása, a magyar országgyűlésben való képviselési joga olyan autonómia-formát valósított meg, amely Európában nemcsak az adott korban, hanem az elkövetkező 50-100 évben is szinte egyedülálló volt. „

A nemzetiségek egyenjogúsítása tárgyában”elfogadott törvény kétséget kizáróan az ország területi sérthetlenségére és az egy „politikai nemzet” elvére épült. A törvény a széleskörű nyelvhasználat (közigazgatás és igazságszolgáltatás, bizonyos szintjein, az alap- és középfokú oktatás területén), az oktatás művelődési öngazgatási jogosítványai, valamint a külön törvényben gyakorlatilag akkor valósította meg a kulturális autonómiát, amikor pl. Franciaországban az oktatás nyelve kizárólag francia lehetett.

A népiskolák számának alakulása oktatási nyelv szerint 1869-1890 között

Iskolatípus	Dátum	Magyar	Német	Szlovák	Román	Ruszin	Szerb	Horvát-Szlovén	Egyéb
I.+	1869	5 818	1 232	1 822	2 569	473	159	93	7
	1880	7 342	867	1 716	2 756	393	245	68	7
II.+	1869	8 994	674	1 115	2 582	211	287	39	5
	1880	1 445	856	333	204	119	27	65	180
I.+II.+	1869	2 287	919	597	394	246	52	79	150
	1880	2 857	885	1 012	468	321	42	101	68
I.+II.+	1869	7 263	2 088	2 155	2 773	592	186	158	187
	1880	9 629	1 786	2 313	3 150	639	297	147	157
	1890	11 851	1 559	2 127	3 050	532	329	140	73

+ : kb. 300 határvidéki iskola, ahol szerb, román és német volt a tannyelv

A Magyarországra szabadon költözhető zsidóság egyenjogúsítása két lépcsőben történt (1867-ben a XVII. tc. az egyenjogúsítás tárgyában, 1895-ben, a XLII. tc. az ún. recepciós törvény az izraelita vallás egyenjogúsítására = bevett vallásá nyilvánítására vonatkozott)

A dualista Magyarország tehát nem korszerű nemzetállamot teremtett, mint amilyenné vált az etatista Franciaország, nem követte a frissen alakult Németország és Olaszország útját, hanem hagyományaira építkezve és az egy politikai nemzetre alapozva **államnemzetet** alkotott.

Az államnemzet a tőke évszázadában lendületes fejlődésnek indult. Ezt jelzik a népszámlálási adatok (Magyarország 1857-ben 13 791 585 fő, 1890-ben 19 254 559 fő, 1910-ben 20 886 487 fő), ezt az analfabéták számának radikális csökkenése (1880 és 1910 között 57%-ról 40 %-ra), ezt az út-és vasútépítés, a fellendülő ipar, a mezőgazdaság korszerűsödése. A nemzetgazdaságban egyidejűleg volt jelen a gyors tempóban hódító monopolkapitalizmus és a korábbi gazdálkodási forma korszerűsített változata. Az iparban és a mezőgazdaságban lezajlott változások nem hagyták érintetlenül a kereskedelmet sem. A banktőke pedig hasonló utat járt be mind a mezőgazdaságban és iparban, mind a kereskedelemben. Lehetővé vált, hogy befektetőként fokozatosan tulajdonosi érdekeket megjelenítő, ellenőrző és irányító szerepet gyakoroljanak.. A fejlődés azonban a hosszú XIX. sz. végére így megtorpant, stagnált, majd hanyatlani látszott. Magyarország a be-és kivándorlás „mintaállama” lett. Bevándorlási törvényt ugyan nem alkottak, a kivándorlást azonban (1903, 1909) törvényel korlátozták. Ennek kétes értékű eredménye az adatokon mérhető!

Évek	Összes kivándorló	Magyar	%	Nem magyar	USA-ba kivándorló	Ebből magyar	%
1899 – 1904	33458	90079	26,8	244379	278310	81274	29,2
1905 – 1907	528045	154614	29,3	373431	464301	141383	30,5
1908 – 1913	528022	156430	29,6	371592	454136	142273	31,3
1899 – 1913	1390525	401123	28,8	989402	1196747	364930	30,5

Ez a népmozgás azonban, melyet nem a kalandvágy és a kíváncsiság irányított, hanem a gazdasági ellehetetlenülés nem volt a boldog békeidők szemléiségével összhangban. Hasonlóan a nemzetiségi kérdés sem tükrözött sem boldog, sem békés időszakot. A koncesszív magyar nemzetiségi politika a területi autonómia megadása elől következetesen elzárkózott. Nemzeti liberalizmusát és etatista törekvéseit kiválóan ötvözve azonban nem lépte át a megengedő jellegű nemzetiségi politika határait, miközben rosszul artikulált igaazságügyi eljárásokban híresült el (1893 Replika-per 1882/83 tiszaezlári per, 1894 Memorandum-per, 1906 szlovák-sajtóper). Noha nem gátolta a nemzetiségek kulturális autonómiáját mégis, különösen a magyar nyelv tanítása tárgyában vált hírhedt (1907 Lex Apponyi).

A magyar nemzetiségi politika szinte észrevétlenül nemcsak a hazai, hanem a nemzetközi sajtó középpontjába is került Kiváló lehetőséget nyújtottak erre a nemzetiségi alapon szervezett politikai pártok, közművelődési és kulturális egyesületek, valamint a nemzetiségi sajtó. A szlovákok a pánszláv gondolat jegyében a cseh önállósági törekvések mellé álltak, az erdélyi román politikusok Bukaresthez igazodtak, a szerbek és horvátok pedig többféle elgondolást is dédelgettek teljes

önállóságuk elérése esetére. Kevesebben figyeltek vagy éppen nagyon is, de más célok érdekében Anglia mesterkedéseire, amint az a kettős szövetség (Németország és az OMM) megbontásán fáradozott. Igaz, eredménytelenül. Ennek volt egy számunkra tragikus hozadéka: az angolszász sajtó hangos szembefordulása a Monarchia, s ezen belül a magyarországi nemzetiségi politikájával. A nemzetiségek az utolsó évtizedekben a passzív ellenállást és a hangos konferenciázást választották. A nemzetiségek anyanyelvéért indított sajtókampányát minden „embererjogot” védő felkarolta. Az ugyan nem jutott eszébe senkinek, hogy éljen az összehasonlítás lehetőségével, senki nem nézett a közigazgatási autonómia következetes elzárkózása mögötti okokra, miszerint az akkor kisebbségbe kerülő magyarságnak még a legenyhébb kulturális autonómia megadása sem merült fel tárgyalási alapként. A környező világ csak a felnagyított, esetenként hamis fordításban, s így elferdítésben közreadott sérelmekre figyelmeztet. Joggal merül fel a kérdés:

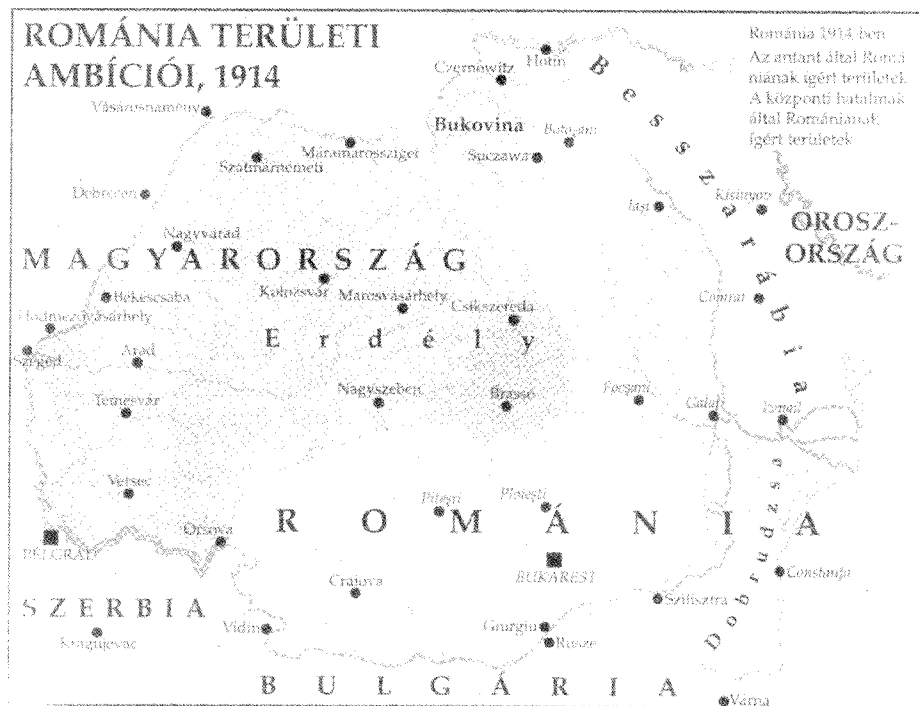
Qui bono? Qui prodest?

Szinte megszokottá vált, hogy a Trianonhoz vezető okokat csak ebből a nézőpontból vizsgáljuk. Ám egy kis kitekintés a nemzetközi politikába más megvilágításba helyezi a „Trianon-kérdést”!

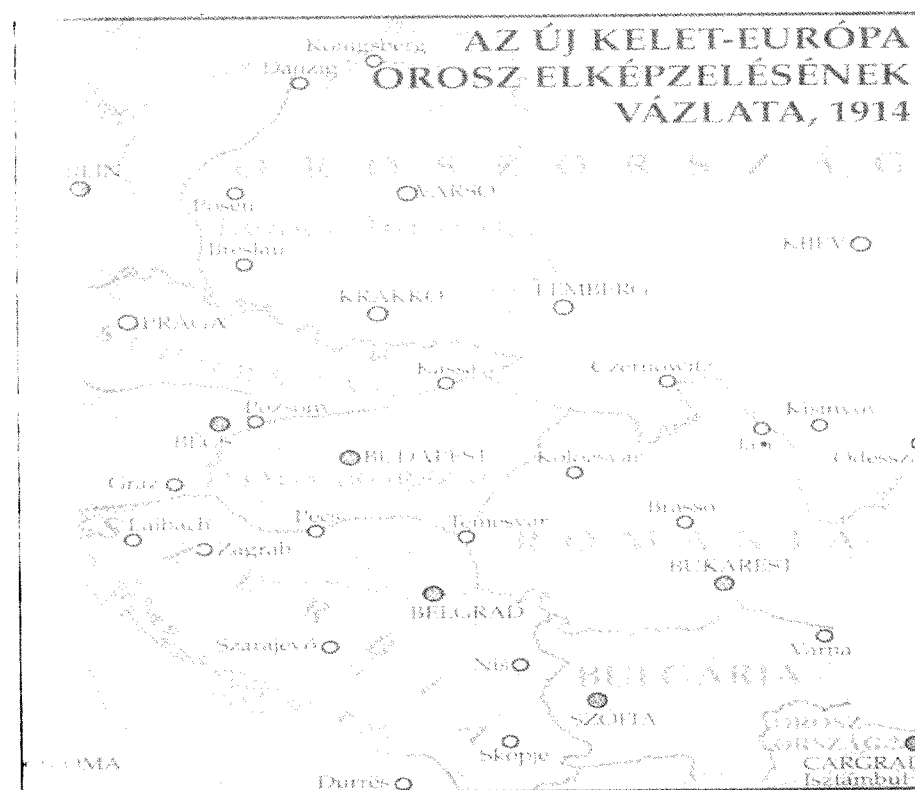
Az cári Oroszország Balkán-politikája (különösen 1904-től!) erős támaszt jelentett Szerbiának. Így aztán bátran nyert megfogalmazást az elgondolás: „Szerbiából erős délkeleti szláv állam váljon, melynek keretében egyesülhetne valamennyi szerb, horvát és szlovén” A tudósok és politikusok által kidolgozott hadicélhoz szerény térkép is készült:

II. Miklós cár, aki a világháború közvetlen kirobbanása előtt szabadságát hadügyminisztere társaságában épp Constancá-ban, egy román hadihajó vízrebocsátását szemlélve töltötte, természetesen találkozott a román királlyal is. Ófelsége szerényen egy terveit kifejező térképet ajándékozott a vendégnek (bölcsen hallgatva arról, hogy 1883-ban tikos szerződéssel csatlakozott a Hármasszövetséghez.).

A cár maga is dédelgetett hasonló és Európa határait újra rajzoló tervet, hiszen „hű szlávjai” nemcsak a Balkánon, hanem a Monarchiában is tőle reméltek segítséget. Az összekötő kapocs egyfelől az ortodoxia (Szerbia, Románia), másfelől a szlavofil gyökerekből táplálkozó pánszlávizmus (amely majd a Szovjetunióban is hasznosítható alapot képez). A francia segítségével létrejött antant (1883 francia-orosz, 1904-ben francia-angol, 1907-ben angol-orosz kétoldalú szövetségekből) tagjaként a cár joggal érezhette, hogy közeledik az idő, amikor „az orosz nép valamennyi részét egyesítő történelmi folyamat lezárásaként” Magyarország északi részét Cseh- és Morvaországhoz csatolja, Erdős Kárpátját pedig Ugorszkaja Rusz néven egyszerűen bekebelezi.

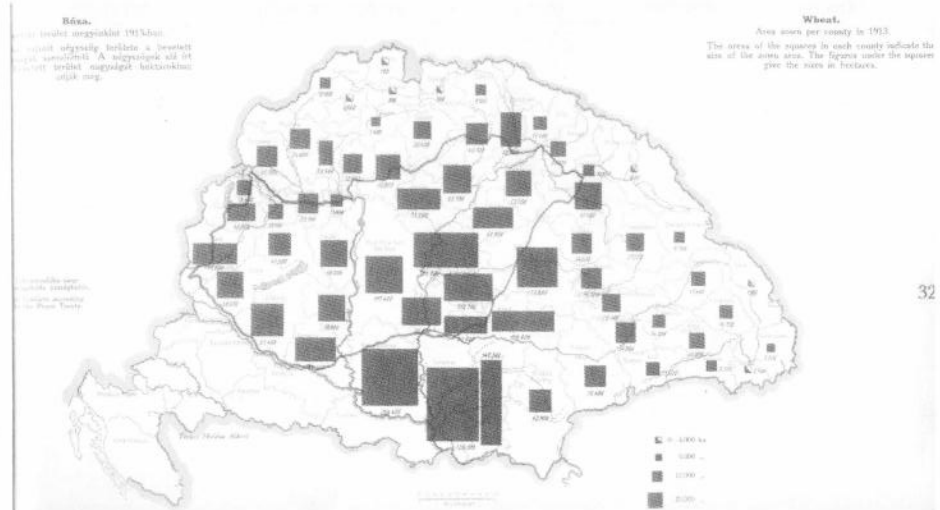
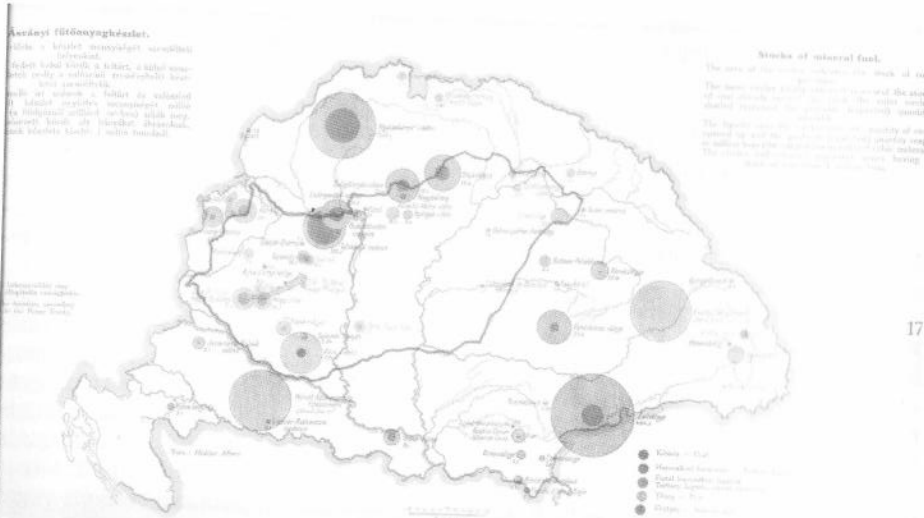

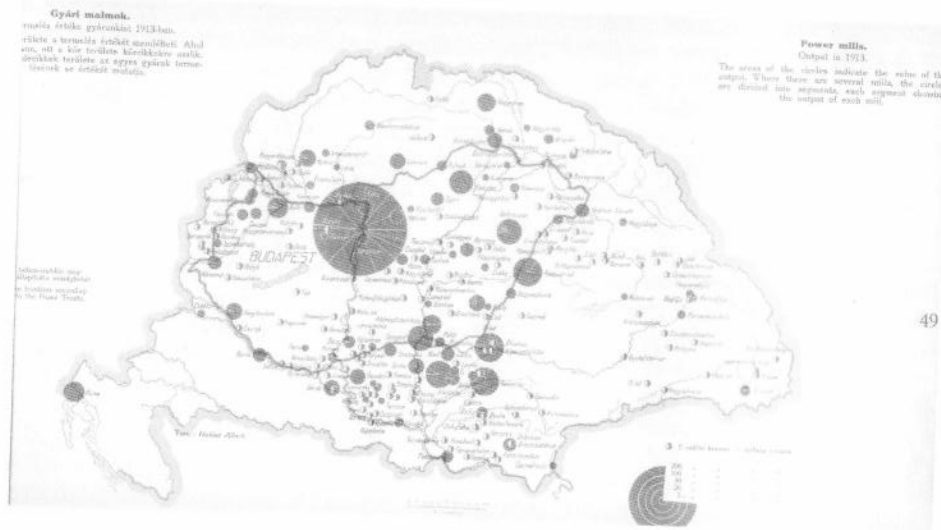
A pánszláv gondolat ilyen formájú veszélyét jelezte Wesselényi, amikor sürgette a nemzetiségi kérdés megoldását az állam keretein belül! 1914-re pedig az antant országok már jobban tartottak egy iparának piacokat kereső Németországtól és OMM-től, mint fél évszázaddal korábban a nyughatatlan Köztes-Európa és a tarka Balkán forrongásától. A cél már nem a status quo megőrzése, hanem a piacszerzés előtti korlátlan lehetőségek megnyitása Kossuth tragikus postája, miszerint ezért és többek között „Magyarország lesz az a máglya, amelyen az osztrák sas elégettetik!” Ehhez a célhoz pedig kiváló eszköz volt a nemzetiségi kérdés, amely a kétközpontú államban kettősen feszített.

A háború kirobbanása előtt készült politikai térképek csak egy nagyhatalmi céltól és holdudvara vágyairól vallanak. Az OMM feldarabolása és azon belül különösen és hangsúlyozottan Magyarországé, aligha magyarázható a nemzetiségi önrendelkezéssel. Egyfelől, mert a „népakarat” felmérése nem volt teljes, hiszen a magyar minden esetben elmaradt, hiába követelték (!), másfelől, mert egy soknemzetiségűből sok soknemzetiségű lett, a kérdés tehát megoldatlan maradt. Az ószirózsás forradalomból Tanácsköztársaságba sodródó Magyarország példás megbüntetése meg azért nem nyomós érv, mert Magyarország katonai megszállása nem ért véget

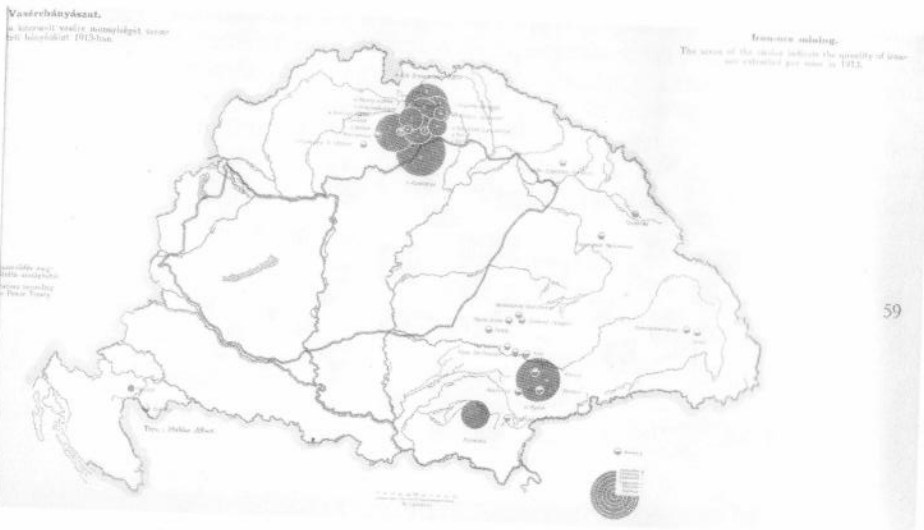
a fegyverletétellel, s megakadályozását hiába követelte a kormány akkor, amikor a kommunisták még Moszkvában tanulták feladatukat! Az ország büntetése az őszi rózsás forradalom, a balra tolódás miatt nem valós, hiszen 1919. jan. 19-én megalakul a Magyar Országos Véderő Egyesület (MOVE, elnöke Gömbös Gyula). A „Tanácsköztársaságért kapott Trianon” ugyancsak nem lehet helytálló, mert a kommunista hatalomátvétel ellen a 133 nap alatt igencsak megmozdult az ország: Bécsben ápr. 12-én létrehozták az Antibolszevista Comitét (gr. Bethlen István vezetésével), máj. 5-én az első ellenforradalmi kormányt Aradon (gr. Károlyi Gyula), majd Szegeden máj. 30-án a második ellenforradalmi kormányt, amely jún. 10-én megkezdte (Horthy Miklós és Gömbös Gyula) a Magyar Nemzeti Hadsereg szervezését. Nem maradt el a „népi” szervezkedés sem, hiszen máj. 16-án a budapesti rendőrség szervezkedésére derül fény, jún. 1-jén vasutassztrájk robban ki a Dunántúlon, ezzel egyidőben fegyveres felkelés Vas, Sopron és Moson megyékben, jún. 18-án a Duna menti és Kalocsa környéki falvak fognak fegyvert, jún. 20-án Tolna megye északi járásában is kirobban a felkelés, jún. 24-én, Budapesten robban ki fegyveres felkelés. Az Alföld, a Tiszántúl és Észak-Magyarország pedig hadszíntér. A párizsi békekonferencia jegyzékeire pedig megáll egy katonai tekintetben eredményes hadművelet, s ahol megáll a román hadsereg versenyt futott Csap térségéért, aki megszerzi, azé a Kárpátalja! Mezőhegyesen és környékén pedig a megszálló román csapatok fosztogatnak, s nem a kommunistákat, hanem a parasztokat verik, húzzák deresre, a hírheft 25 botütésre, majd aug. 4-én a román hadsereg megszállja Budapestet, s a Dunántúlon Veszprém, Győr térségig hatol. Ez a Magyarország bizony nem Trianont érdemelt!

Vissza kell mennünk a térképekhez! Egy jezsuita szerzetes azt mondta a középkorban, hogy a történelemnek két szeme van: az idő és a tér, a kronológia és a topográfia. Nézzük! Ám ne csak a nemzetiségi térképeket, hanem más tartalmúakból is egyet-kettőt!

49

59

Érdeemes a béketárgyalásokra készített Teleki-térképet tüzetesen megvizsgálni. pl. nyersanyag lelőhely, feldolgozóipar és népsűrűség összefüggéseiben, vasút-és telefonhálózat, posta a modern szállítás és hírközlés eszközeiként! Miről árulkodik az export-import statisztikája? Dinamizmusról, versenytársról, amelyik jó minőségű árut tud szállítani, amelynek egységes belső piaca természetes úton jött létre (s nem kellett érte polgárháborút folytatni, mint pl. 1861-65 között az USA-ban), nemcsak befogad tőkét, hanem befektet is sajátot, tehát nem

gyenge és kiszolgáltatott. **Versenyképes a piacszerzésben!** (befektetéseik vannak a dél-afrikai gyémántbányákban, megnyeri az olasz vasútépítési pályázatot, feltalálói világhírnévre tesznek szert, szabadalmaik hatalmas hasznot hoznak, a XX. sz. új és nagy kincse a kőolaj és földgáz sem hiányzik ásványkincsei közül, sóbányászata jelentős exportot biztosít már a középkor óta, nemesérc bányái sem merültek még ki)! Ez a tény húzta meg az etnikai határokat, ez adta a Wilson-i pontok alapját, ezért kellett az önrendelkezés. Ma már nyílt titok, hogy az a francia szakértő, aki jelentésében leírta, hogy Pozsony lehet német város, lehet zsidó város, de szlovák város még akkor sem, ha a piaci napokon történik a számlálás, pedig akkor sokan bemennek árulni a piacra!

Az 1920. június 4-én kikényszerített békealáírás erre épült: a piacok megszerzésére! A béke-aláírás pillanatában Magyarország valamennyi templomában megkondultak a harangok, de most nem diadalra, mint 1456. júl. 22. óta minden délben, hanem temetésre:

Terület elcsatolás	Hová	Terület nagysága km ²	Lélekszám Összes fő	Lélekszám Magyar fő
Burgenland	Ausztriához	4.000	292.000	26.000
Csallóköz, Felvidék, Kárpátalja	Csehszlovákiához	63.000	3 500.000	1 500000
A történelmi Erdély és az Alföld peremvidéke	Romániához	103 093	5 257 476	1 704 851
*Vendvidék, Muraköz, Szlavónia Bácska, Bánát, + Fiume	Szerb-Horvát-Szlavón Királyság	21 000	1 600 000	465 000
Összesen		195 000	10 649 476	3 745 851

- Horvátország nélkül!

Qui bono? Qui prodest?

VII. Magyarország a két világháború között

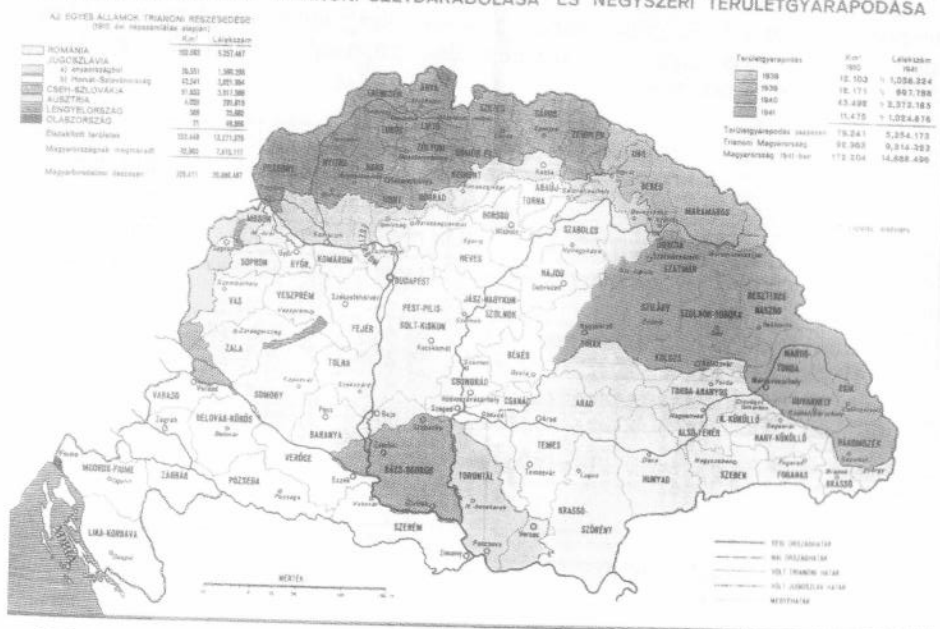
Egy soknemzetiségű ország helyet sok soknemzetiségű országot találhatunk. Magyarország megőrizte államformáját: király nélküli királyság lett. Kormányzóval és korlátozott parlamenti demokráciával talpra állt a nyíltan ellene létrehozott kisantant gyűrűjében és revíziós politikát folytatott. Talán tehetett volna más?

Nemzetrészei kisebbségbe kerülve európai bánásmódban részesültek: az új tulajdonosok mindent elkövettek a tökéletes asszimiláció érdekében. A magyar tannyelvű iskolák bezárásával, a néveléssel állami tannyelvűbe kényszerített

gyerekek elemi jogainak korlátozásával, a kultúróna telepítési politikájával, a földbirtokreform magyarellenos tartalmával, a szakmunkások órabérével való asszimilációs kényszerrel remélték elűzni az őseiknek otthont és menedéket adók leszármazottait vagy asszimilálni. A Népszövetség a panaszokat elolvasta, elbíráta, helytelenítette, s a panaszt kiváltó okok mégis állandósultak.

Magyarország útja egyenesen vezetett a tengelyhatalmakhoz, hiszen a München-i konferencián a „nagyok” maguk utalták német-olasz döntőbíráskodás elé a magyar sérelmeket. A határok pedig Köztes-Európa új gazdáinak ígénye szerint lettek módosítva.

A MAGYARBIRODALOM TRIANONI SZÉTDARABOLÁSA ÉS NÉGYSZERI TERÜLETGYARAPODÁSA

Teleki Pál fegyveres semlegességi elve, amelyre külpolitikáját építette egyszerű folytatott revizionista és realpolitikát. Ez tette lehetővé, hogy a II. világháború kirobbanása után lengyel menekültek ezrei leljenek menedéket, hogy Ausztriából és a Cseh-Morva Protektorátusból számos zsidó család telepedett meg, s hogy a visszatért területeken kötelező volt a kisebbségek nyelvét tanulni. (Hinné ma valaki, hogy Kolozsvárott az Állami Tanítóképzőben a II. bécsi döntés után is erettségű tárgy volt a román? Van ma ilyen iskola a környező országokban?)

A fegyveres semlegesség elve azonban Teleki halálával eltűnt a magyar politikából, noha nyomai Kállay Miklós miniszterelnöksége alatt még érzékelhetők volt. Az ország szuverenitása fokozatosan szűnt meg, s gyakorlatilag 1944. március 19-től folyamatos katonai megszállás alatt volt 1991. június 19-ig. Csak a megszállók és módszereik változtak. A láthatatlan érdekek azonban maradtak és hatottak.

1944 őszén a Szovjetunió lenyelte Kárpátalját, a várható bánásmódot Szolva jelezte leginkább. Erdély visszakerült a korábbi tulajdonoshoz, aki oly buzgón állt a rendcsináláshoz, hogy Észak-Erdélybe kénytelenek voltak szovjet katonai közigazgatást bevezetni átmenetileg. Az újra összetákolta Csehszlovákia kiemelt feladatának tartotta, a magyarokat internálást az ország belsejébe, elűzésüket Magyarországra, a maradék elemi jogainak korlátozását és a homogenizálás valamennyi formájának bevezetését. Jugoszlávia kommunista szerb partizánjai kegyetlenkedéseinek tízezrével estek áldozatul a magyarok. Az elpusztítottak és elűzöttek házaik egyszerűen birtokba vették a Szerbia belsejéből érkezett új honfoglalókat.

Az 1947-es párizsi béke tovább faragta Magyarországot, három faluval a Duna jobb partján (!). Ezzel kárpótolta a Szovjetunió kedves szláv testvéreit az elvesztett Kárpátaljáért. Vagy ennek nagyobb stratégiai, geopolitikai jelentősége van?

Qui bono? Qui prodest?

A kivérett, porig rombolt és többszörösen is kifosztott ország újra talpra állt. Még mindig!

I. A köztársaságtól a banán nélküli köztársaságig

Magyarország nem tudta és nem tudja feldolgozni Trianont, melyet a kilencvenes évek elejéig még kötelezően szeretnie kellett volna és feltétlenül igazságosnak vélni, napjainkban pedig koccintani szomszédaink boldog évfordulóján.

A Rákosi- és Kádár korszak nemzetiségi politikáját megszabta az a politikai kényszerpálya, amelyet a békeszerződés kényszerített ránk. Helyzetünk annyiban különbözött a többi szocialisták nevezett országtól, hogy nálunk kommunista és nemzeti jelző együtt jelentkezhettek, míg nálunk a bűnös nép került programozásra (aminek mértékével még a Rákosi és Kádár-rendszer néhány politikusa sem értett egyet!

A befogadó szerep azonban nem változott: jöttek a görög polgárháború menekültjei, otthonra leltek, miként koreaiak, vietnamiak és kubaiak is. A lakosság most sem tanúsított ellenállást, a menekülők iránt részvétet érzett! Ez a lelki alkalmat mutakozott meg az elmúlt évtizedekben, amikor Romániából és a jugoszláviai polgárháború gyötrelmei elől menekülőknél adott otthont.

Aztán ránk szakadt a szabadság. Egy új fajta szabadság. Ez nem rendet, hanem korábban elképzelhetetlen káoszt szült. Így jutottunk el 2004. dec. 5-ig, s eljutottunk, hogy újból hangos a sajtó az elzárkózásunktól, a szegregációs törekvéseinktől, az idegenek és a „másság” nem kedvelésétől, hogy rosszul bánunk etnikai kisebbségünkkel. Most ismét soha nem létező hibáinkat kell megbánunk, s a valóban elkövetettekől lesznek elefántnyiak, noha bolhaként is kicsik voltak. Most jogvédők ordítanak itthonról megrendelt recept szerint!

Nem ismerős ez a nóta? Csak a hangszerelés új!

Cui bono? Cui prodest?

Akkor, amikor a századfordulón hangos volt a sajtó a lehetetlen nemzetiségi politikánktól, Mocsáry Lajos képviselő a parlamentben így figyelmeztette

nemzetiségi képviselő társait: „ha most feldarabolnánk Magyarországot, úgy járnának a magyarok, tótok, oláhok, mint a rossz testvérek, kik összeveszvének felosztották, szétszedték a házukat, s mindegyik külön kunyhót épített magának, amit aztán a szél kikezdett, s lehordott, holott együtt az erős épületben jól megfértek volna”. Ezt akkor nem, vagy későn hallották meg. Talán még nem késő meghallani, sőt megérteni!

Most nem hangzik el ilyen figyelmeztetés a parlamentben, ott most „elit” beszél, az ellenzéknek, vagy hallgat, újságot olvas, esetleg mobilozik. Most bűneink szaporodnak a „másság” kellő tiszteletének hiánya miatt!

Most figyelő tekintetünket az Unióra vetjük, s nem vesszük észre, hogy épp úgy mehetünk munka után külföldre, mint elődeink. Csak őket még nevükön nevezték kivándorlóknak, ma azt mondjuk munkavállaló. Sőt! Egy idő után korlátozták eme jogaikban őket, pl. nem engedték a kiskorúakat is kivándorolni. Most vannak emberi jogaink! Mehetünk. Mi vigyázó szemünket most az Unióra vagyunk kötelesek függeszteni. S e nagy figyelés közben nem is igen vesszük észre hogyan lettünk független nép, majd lakosságból adófizető polgár, akít csak egy lépés választ el az országlakótól. De melyik ország és milyen jogú lakójától? Érdemes az ilyen eszmefuttatásokat tanulmányozni! Ahhoz, hogy fogyóként befogadni tudók legyünk még nem vagyunk elég kevesen! Az unióra figyelve csak a gazdaságot nézzük, s elfelejtkezünk arról, hogy amilyen ma az oktatás, olyan lesz húsz év múlva az ország? Ma ki foglalkozik az oktatás nem finansziális, hanem tartalmi vonatkozásaival? Pedig van még egy hatalmas tartalékunk: nem akkor jelent meg a tömeg a parlament előtt, amikor a gazdasági terhek nőttek ismét nagyot, hanem, amikor a hazugság kiderült. Ez **erkölcsi megmozdulás** volt, a lelkek mozdulása! Ez az egyetlen igazi tartalékunk, erre lehet alapozni!!! Ma még lehet!

Mondják, kétszer nem lehet ugyan abba a folyóba lépni. Ám ugyan annak a folyónak a medrébe lehet kétszer, sőt többször is bele lépni, ha nem terelik el, ha nem nevezik másként, ha a meder egyáltalán megmarad.

A kérdés most is változatlan: **Qui bono? Qui prodest?**

Budapest, 2008.07. 20-24

Életrajzi adatok röviden:

1943.02.02. Budapest,

1961-ben gimnáziumi érettségi a bp-i Abonyi utcai Gimnáziumban (későbbi Radnóti Miklós Gimnázium)

1970-ben magyar nyelv és irodalom, történelem szakos diploma az ELTE Bölcsészettudományi Karán

1985-ben bölcsészdoktor (téma: A Romániai Magyar Népi Szövetség története 1944-1953; summa cum laude)

1993-ban államigazgatási alapvizsga,

2003-ban közoktatási szakértői vizsga, vezetőtanári szakvizsga

2004-ben közoktatási vizsgáztatói vizsga;

1961-1970 : konyhalány, takarító, irattáros,

1970-1990 : gimnáziumi tanár

1990-1994: államigazgatásban

1994-2000: közigazgatás, főiskola / (tanulmányi ov.), Nagyvárad Sulyok István Református Főiskola

2000-től ismét gimnáziumi tanár, jelenleg a Budapest Fásori Evangélikus Gimnáziumban.

Dr. Galla János

Az 1947.évi párizsi békediktátum

Jóval a második világháború után az Egyesült Nemzetek Szervezete egyik ratifikált egyezményében kimondta, hogy minden egyes intézkedés, mely előre megfontoltan, és szisztematikusan megsemmisíti etnikai csoportok életkörülményeit, amely fizikai és mentális traumákat okoz, akadályozza a természetes szaporodást és a teljes értékű életet, továbbá, amely népcsoportok teljes vagy részleges kiirtását célozza, népiirtásnak kell tekinteni. Ennek az ENSZ egyezménynek az értelmébe minden etnikai alapon folytatott diszkrimináció népiirtás.

A Magyarországra Párizsban, 1947. február 10-én rákényszerített 1947. évi XVIII. törvény a „második Trianon” újabb tragikus állapotokat teremtett a magyar nemzet részére. A diktátum minden pontja nyomatókat adott a magyar nemzet megalázásának, és Magyarország megsemmisítésének.

„Magyarország kötelezi magát, hogy elfogad minden olyan megállapodást., Magyarország kötelezettséget vállal., Magyarország kötelezi magát, hogy elismeri., Magyarország minden szükséges intézkedést megtesz., Magyarország nem tarthat meg., Magyarország nem szerezhet., Magyarország lemond mindennemül., A magyar kormány megfelelő intézkedéseket hoz., A magyar kormány elismeri...”

Az ezeréves államiságunk elején Szent István királyunk ünnepélyes cselekedetével hazánkat a Boldogasszony oltalmába ajánlotta. A magyar nemzet felemelkedésének záloga az ősi magyar Mária-tisztelet. A magyarság hagyományos Mária-tisztelete és a Szűz Anyával kötött szövetség alapján Szent László király elrendelte, hogy Szűz Máriát Magyarország Pátronája címmel illessük, és országunkat Regnum Marianumnak, a világmagyarság által jól ismert Mária országának nevezzük. Ennek a szövetségnek az erejében bíztak uralkodóink hadvezéreink és bízott Hunyadi János, aki Rózsafüzérrel kardja markolatán indult győzelmes csatáiba. Mátyás király Budán a Boldogasszonynak ajánlotta magát és nemzetét. A magyar nemzet évszázadokon keresztül a sok-sok elnyomás majd az azt követő szabadulás reményében Boldogasszonynak ajánlotta fel magát.

Az egy és oszthatatlan magyar nemzet és a Magyar Szent Korona Országainak népe egy gonosz ördögi terv során a trianoni diktátum következtében, 1920. június 4-én, 16 óra 30 perckor darabokra hasították. A diktátum elszakította a magyar királyság területének 72 %-át, összesen 232.804 km² területet. Ez a csonkítás közel Nagy-Britannia (241.752 km²) teljes területe!, Ez 3x Írország, 5,6x Svájc, 6,8x Hollandia, 8x Belgium, 25,1x Ciprus, és 736x Málta teljes területe. A gonosz hatalmak elszakították a lakosság 64 %-át! A lakosság megkérdezése nélkül, megfosztották állampolgárságától 13 MILLIÓ 287. 241 MAGYAR ÁL-

LAMPOLGÁRT! 2x Finnország, 2,55x Dánia, 8,85x Észtország, 6,64x Szlovénia, 36x Málta teljes lakossága.

Az első világháborút lezáró békediktátum hatása a mai napig él a magyar nemzet lelkében. Trianon után a csonka országot minden oldalról a kegyetlen szorítás, a megalázás követte. Csonka-Magyarországot még az 1920-as antwerpeni olimpiáról, a belgiumi világbajnokságról is kitiltották. Köztudott, hogy ennek ellenére akadt egy magyar ember, aki kis szerencsével akár olimpiai bajnok is lehetett volna. Vörös Vince volt, az MTE futója. Vörös nevet és hazát cserélt, s csehszlovák színekben, Vohlarik Vencel néven bekerült az olimpiai csapatba. Az 1500 méteres síkfutásban aztán a győztes brit Albert Hill mögött 3 másodperccel végzett.

A magyar nemzet megsemmisítésére hozott gyalázatos trianoni döntést a nemzet hazáját szerető, becsületes tagjai soha nem fogadták el. Mindenki a maga tehetségével és tudásával küzdött az igazságért, a versailles-i diktátum igazságtalansága ellen. Hasonlóan gondolták igazságkeresésüket Endresz György és Magyar Sándor pilóták is, akik úgy vélekedtek, hogy a trianoni békediktátumba nem szabad belenyugodni. A világ figyelmét egy nem mindennapi cselekedettel – az Atlanti-óceán átrepülésével – kívánták felhívni. 1931. július 15-én egy nagyon veszélyes feladatra egy Lockheed - Sirius A-8 típusú 420 lóerős, speciális felépítésű repülőgéppel vállalkoztak. Az Amerikai Egyesült Államokból a Csonka-Magyarországra induló repülőgépük oldalára hatalmas betűkkel írták fel, hogy: Justice for Hungary (Igazságot Magyarországnak) Összesen 5770 km-t repültek 25 óra 40 perc alatt, ami világrekordnak számított. Endresz György és Magyar Sándor világraszóló óceánrepülése, és a gépükön lévő „Justice for Hungary” fájdalmas, sikoltással felérő mondata és híre bejárta az akkori világot. Az 1931. július 15-én indult repüléssel fel kívánták hívni a civilizált világ figyelmét az igazságtalannak tartott trianoni békediktátumra. Elismerés az akkori amerikai magyarságnak és személy szerint az Amerikában élt Szalay Emil honfitársunknak, hogy önzetlen anyagi támogatásukkal lehetővé tették a hős pilóták sikeres óceánrepülését.

A kifosztott, kirabolt és elesett kis ország felállt a hatalmas „övon aluli” ütések után és úgy gazdasági, mint kulturális értelemben bebizonyította, hogy helye, sőt tekintélye van a világban. Az 1936-ban megrendezett berlini olimpián Magyarország az összes gőgös, ország-pusztító nagyhatalom és csatlósállamaik előtt a 3. helyezést érte el. Osik Ferenc (akivel rokoni a kapcsolatom) pályafutásának csúcspontját Berlinben, a 100 m-es gyorsúszásban nyert olimpiai aranyéremmel koronázta.

1928 és 1938 között született az ország-és nemzetcsontítás legtöbb emlékműve Budapesten és a vidéki városokban. Ereklés Országzászlók felépítésére és Nemzeti Tragédiák Emlékhelyeinek felállítására került sor a csonka-ország számtalan településén. A magyar diplomácia nyíltan állt ki számos kezdeményezés mellett, a nyugati országokban idegen nyelvű támogató irodákat állítottak fel, hogy az ügy fontosságára felhívják egész Európa figyelmét. A megalakuló Magyar Revíziós Liga is támogatókat kívánt szerezni a nemes kezdeményezésekhez. A cél érdekében egyre több nemzeti szervezet jött létre, a megalakult

Ébredő Magyarok Egyesülete, a Magyar Országos Véderő Egylet és a Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetsége vállalta magára a feladatot, hogy minden társadalmi csoportot bevonjon programjába. Legfontosabb feladatuknak tekintették az érdeklődés fenntartását. Nemzeti tragédiánk átélését és megértését a vizuális élményt nyújtó, minél szembetűnőbb helyszíneken felállított szoborcsoportok allegorikus alakjai segítették legjobban.

1938-tól Európában jelentős politikai és társadalmi változások következtek be. A magyar társadalom és a magyar politika is elérkezettnek látta az időt, hogy a gyalázatos trianoni diktátum szorításából kitörési lehetősége adódik. A magyar nemzet nem adta fel közel két évtizedes küzdelmét és az igazságba vetett hitét, hogy a trianoni határok megváltoztathatók. A magyar társadalom és a magyar diplomácia azt szerette volna, ha határrendezés eredményeként visszaállnak a Magyar Szent Korona Országainak határai. Sajnos a világpolitikai erőviszonyok ezt nem tették lehetővé. A revízió azonban 1938-ban elkezdődött. A revíziós sikereket mámoros öröm kísérte úgy a csonka-országban, mint a visszatérő területek magyarságának maradéktalan boldogságában. A hazai közvélemény egy emberként osztozott a dicsőséges eseményekben a hazakerült nemzettestvérekkel.

Elsőként 1938. november 2-án megszületett az I. bécsi döntés. Magyarország és az akkor már Cseh-Szlovák Köztársaság néven működő és a szlovákiai népszavazás gondolatát elvető fél eredménytelen útját a német-olasz vegyes bizottság zárta le. A bécsi döntés lényegében egy etnikai döntés volt. Magyarország, a trianoni diktátum által elvett területeiből visszacapott 11 927 km²-t, zömében az új cseh-szlovák államalakulat, az akkor már autonóm Szlovákia déli részét, Kárpátalja déli részével (Ungvár, Munkács és Beregszász környéke). 1939 márciusában visszatér a teljes Kárpátalja. 1940. augusztus 30-án 15 órakor született meg a második bécsi döntés. A magyar kormány és a román kormány a döntőbíráskodást elfogadta. A második bécsi döntéssel Magyarország 43 492 négyzetkilométernyi területe is hazatért, Észak – Erdéllyel és a Székelyfölddel. Délvidék visszafoglalása. 1941. áprilisban – a magyar csapatok, német hozzájárulással, megszállták a Muraközt, a Muravidéket a Duna –Dráva deltát (Baranya háromszög) és a Bácskát. A magyar honvédség csapatai itt már fegyveres cselekményekbe is bonyolódtak. A Délvidék hazatérése, és annak területe 11 475 négyzetkilométerrel növelte meg a Magyar Királyság megcsonkított országrészeit. A négy revízióval a Trianonban széthasított kevesebb, mint 93.000 km² területű Magyarország erre az időre egy kb. 170.000 km²- területű európai középhegység válik. Ez mindenképpen a magyar diplomácia kiváló tevékenységének az eredményét mutatja. Fontos kiemelni, hogy az 1938-as és 1939-es „hazatérés” német és olasz támogatással és angol és francia beleegyező tudomásulvétellel, míg az 1940-es Észak-Erdély és Székelyföld „hazatérése” olasz, német döntés és francia, angol és szovjet tudomásulvétellel történt.

Az örömmámorba úszó de rövid békeévekben együtt élő magyarság hamarosan egy olyan állapotba került, amely a második nagy világháborúval és annak beláthatatlan következményeivel kellett, hogy számoljon, megkezdődött a magyar nemzet számára tragikusan végződő II. világháború. Jelen tanulmánynak nem

feladata a második világháború előzményeinek, és eseményeinek a tárgyalása, viszont feladata annak következményei és a gonosz szándékok bemutatása. Sokak által hitt és hangoztatott vélemény volt a két háború között és a párizsi 47-es diktátum után is, hogy az 1920. évi trianoni és az 1947. évi párizsi békediktátum az eldöntő nagyhatalmak felkészületlenségéből és tudatlanságából adódott. Azaz olyanról döntöttek, amelyről nem rendelkeztek átfogó ismeretekkel, és így a döntéseik következményeit fel sem tudták mérni. Ez azonban csak egy jóhiszemű gondolkodásra utal. A nagyhatalmak mindkét diktátum összeállításán esetleg nagyon is jól tudták, hogy mit tesznek, s azt is jól tudták, hogy gonosz döntéseiknek, milyen tragikus következményei lesznek a magyar nemzet számára.

A II. világháború utáni nagyhatalmak különböző terveket dolgoztak ki Európa és hazánk további sorsáról és határainról. A magyar határok figyelembevételével az amerikaiak és a britek bizonyos etnikai igazságosságra törekedtek. A szovjet terv a trianoni határok helyreállítását szorgalmazta. Ezt a véleményüket Magyarország háborús szerepével indokolták, mivel 1941-től magyar csapatok is harcoltak a keleti fronton.

Az amerikai béketerv célja a nyugati típusú demokrácia magyarországi meggyökereztetése volt. Ennek érdekében radikális, földreformot, és egy új uralkodó politikai irányzatot képzeltek el. A nemzeti-nemzetiségi ellentétek szempontjából a nyelvhatárok és a politikai határok ésszerűségét tekintették célszerűnek, és úgy gondolták, hogy Magyarország trianoni határait északon, északkeleten, keleten és délen célszerű megváltoztatni Magyarország javára. Felmerült az a javaslat is, hogy a Románián belüli Székelyföld autonómiája helyett egy független Erdély, mint önálló állam valósuljon meg. Nagy-Britannia álláspontja az amerikai tervhez hasonló volt. Ők is első szempontként Magyarország demokratizálását támogatták. A szlovák-magyar határszakaszra vonatkozó javaslatuk az 1938. évi I. bécsi döntés nyomvonalának felelt meg. Megnyugtató rendezésnek tekintették Erdély önálló politikai egységként való megjelenését. Magyarország számára a legkedvezőtlenebb és egyben legtragikusabb változat a szovjet békediktátum volt. Sztálin, - korábbi nevén Ioszeb Dzsugasvili - a majdani megszálló szovjet Vörös Hadsereg által ellenőrzött területek ún. szovjetizálását határozta meg és tűzte ki végleges célul. Magyarország és Lengyelország kivételével, minden átmenet nélkül vazallus kommunista rezsimet tervezett hatalomra juttatni. Tervei szerint Magyarország szovjetizálása sokkal hosszabb folyamat és az átmenet akár 10-15 év is lehet. Erre a magyarázat egy korabeli titkos beszélgetésben keresendő. A diktátor, a világ egyik legnagyobb tömeggyilkosa azt nyilatkozta, hogy *„az egész térségben két nemzet van, amelyik megérdemli a nemzet nevet. A lengyel és a magyar nemzet. Azért mert ez a két nép, amelynek a legszámosabb, legjelentékenyebb arisztokráciája és nemessége volt ezek a nemesi nemzetek függetlenségi vágyukat az egész népnek átadták. Hát ezért akarom én ennek a két nemzetnek a gerincét összetörni.”*

Közép- és Délkelet-Európában a II. világháború vége felé, 1944 őszére teljesen megváltozott a katonai helyzet. 1944. októberében, a britek Churchill irányításával Magyarországot ún. keleti szovjet érdekszférának ismerték el. Az Ameri-

kai Egyesült Államok is megváltoztatta erre az időpontra a tervét és Roosevelt vezetésével már csak a szabad választásokhoz ragaszkodott és a választások eredménye szerint, a lakosság választási szándékát kifejező politikai rendszer létesítését támogatta. Ennek a közös döntésnek lett az eredménye az elfogadott 1945. február 11-i jaltai nyilatkozat.

Ez a nagyhatalmi döntés, amely Magyarország – a Magyar Királyság – szovjet megszállásához és leigázásához vezetett fél évszázadra meghatározta a magyar nemzet sorsát. Más Magyarországnál szerencsésebb országokat nem ért olyan tragédia, mint hazánkat. Az első csapás a háború elvesztése, a második csapás a tömeges népiirtás, nemzetirtás, míg a harmadik nagy csapás az ország bolsevizálódása lett.

1944 és 1945 között 800.000 – 1 millió magyar ember volt egy idegen hatalom megalázott rabszolgája, mint hadifogoly, mint szovjet katonai hatóság által már (!) 11 éves kortól 10-20 évre elítélt, mint „kicsi robotra”, évekre kényszermunkára és koncentrációs táborokba zárt áldozat, és legtöbbször soha nem tért haza honfitársunk. Számukra ez volt a nagybetűs magyar holokauszt. 1945 augusztusától megkezdődött az ún. román felszabadítás. A Maniu-gárdisták vére szomjazva tomboltak raboltak és gyilkoltak a Székelyföldön és Észak-Erdélyben. Hogy hány magyar embert gyilkoltak meg magyarságuk miatt ténylegesen, a börtönökben és a Duna-deltában elpusztítva őket, arra a történészek több tízezres számmal felelnek.

„*Újkori Golgotá*”-nak hívják azt a kárpátaljai emlékhelyet, Szolyvát, ahová 1944. november 13-tól a helyi 18-50 év közötti magyar lakosság jelentős részét elhurcolták, majd az itt még élő honfitársainkat külön osztagokban, listák szerint, „konvoj alatt” történő hadifogoly-gyűjtőhelyekre szállították. A kutatások szerint közel ötvenezen soha nem tértek haza.

Délvidéken, 1944 őszén a magyar falvakból és városokból összegyűjtött lakosságból közel 50.000 embert bestiálisan legyilkoltak kivégezték, minden nemű bírósági végzés nélkül. 1945. január 23-án reggeli órákban megjelentek a magyar házakban puskával a vállukon a szerb partizánok, vagy magukat annak valló csúrogi szerb lakosok. Öt percet adtak a csomagolásra, és utána kihajtották a megfélemlített magyarokat a piactérre, majd a késő esti órákban elindították őket gyalogosan a térdig érő hóban Járek felé. Aki nem tudott menni azt puskatussal verték. Csak néhány kisgyerekes családot raktak a marhahagyonokba. Csúrogtól Járek 30 km. távolságra van. Ezek az emberek főleg nők, gyerekek, és öregek voltak. A bűnük nem volt más mint az, hogy magyarok voltak. Kollektív bűnösnek kiáltottak ki minden magyart, élőt és holtat egyaránt. A kiűzött magyarokat koncentrációs táborba zárták, ahol nagyon sok volt a halott, közöttük sok kisgyerek. Ez volt a délvidéki magyar holokauszt.

1945 tavaszán a kassai kormányprogrammal és Benes-dekrétumaival elkezdődött a kifosztás, a kirablás, a gyilkolás a német és magyar kisebbség kollektív büntetésének állami szinten történő kimondása, a szülőföldről történő elűldözés, amit úgy neveztek el, hogy a cseh-szlovák-magyar lakosságcsere. Diósförgepatony község iskolaigazgatója, Dr. Félegyházi Elemérné (nagynéném) csónakkal menekült át a Dunán, miután magyar származása miatt azonnal elbocsátották ál-

lásából. Egyik könyvében a következőket írta: „Doboltak. 12 órától senki nem hagyhatja el a házát. Mintha merevgörcsbe torzult volna minden ember. Nem sokkal utána óriási dübörgés közepette sok száz katonai teherautó körülfárta és meglepte a falut. Először az állatokat hajtották a teherautókra, mely állatokat tulajdonosaik soha többé nem látták, azután az asszonyokat és gyerekeket terelték a ponyvás kocsikra. Aztán katonák, aztán férfiak és megint katonák!” Udvardi emlékezés. „Nem sokáig hagytak békén. Egy téli napon, 1947. december 12-én, azt se tudtuk, hová indulunk. A mi családunkat az első vagonnal zsúppolták Magyarországra. Galla Lajos, a kitelepítésre ítélte egykori községi bíró, 1948. március 19-én az udvardi állomáson halt meg. Nem érte meg az érte küldött marhavagont.” 1945. október 25. és december 4. közötti első Csehországi deportálás 9 274 magyar nemzetiségű személyt, az 1946. november 19-étől 1947. február 22-ig tartó második deportálás pedig 6 510 magyar családot, azaz 41 666 személyt érintett tragikusan. Magyarországra kitelepített vagy elmenekült mintegy 110-130 ezer felvidéki magyar.

A magyarországi háborús viszonyokról kötetnyi dokumentumot lehetne közölni. Személyes érintettségem „csak” annyi, hogy apai Nagyapámat a megszálló hódítók brutálisan meggyilkolták, mert meg kívánta védeni velük szemben családját és tulajdonát.

A második világháború befejezése után egész Magyarország a Szovjetunió megszállása alá került. A párizsi békediktátum aláírásáig az állami főhatalmat a Szovjetunió vezetése alatt álló Szövetséges Ellenőrző Bizottság (SZEB) látta el.

A Magyarországra Párizsban, 1947. február 10-én rákényszerített 1947. évi XVIII. törvény, a „második Trianon” újabb tragikus állapotokat teremtett a magyar nemzet számára. A diktátum minden pontja nyomatókat adott a magyar nemzet megalázásának, és Magyarország megsemmisítésének.

Egy békeszerződés, ha az valóban szerződés, az egyenlő rangú felek kölcsönös jogait és kötelezettségeit tartalmazza. A második Trianon Magyarországnak többségében csak kötelezettségeket írt elő. „Magyarország kötelezi magát, hogy elfogad minden olyan megállapodást., Magyarország kötelezettséget vállal., Magyarország kötelezi magát, hogy elismeri., Magyarország minden szükséges intézkedést megtesz., Magyarország nem tarthat meg., Magyarország nem szerezhet., Magyarország lemond mindennemű., A magyar kormány megfelelő intézkedéseket hoz., A magyar kormány elismeri...”

Jóval a második világháború után az Egyesült Nemzetek Szervezete egyik ratifikált egyezményében kimondta, hogy mindenegybes intézkedés, mely előre megfontoltan és szisztematikusan megsemmisíti etnikai csoportok életkörülményeit, amely fizikai és mentális traumákat okoz, akadályozza a természetes szaporodást és a teljes értékű életet, továbbá amely népcsoportok teljes vagy részleges kiirtását célozza, népirtásnak kell tekinteni. Ennek az ENSZ egyezménynek az értelmébe minden etnikai alapon folytatott diszkrimináció népirtás.

Szabad-e ezt elfogadni, ebbe belenyugodni? Vannak népek, amelyek évszázadok óta nem fogadják el a velük szemben foganatosított erőszakos cselekedeteket és küzdenek az igazságért. A argentin Malvin-szigetek 1833 óta brit uralom

alatt áll. Argentína a „falkland-i” háború ellenére sem adja fel a harcot, hogy visszaszerezze a fennhatóságát a jelenleg britek kezében lévő Falkland-szigeteken, jelentette be az argentin kormány 25 évvel a szigeteken zajló katasztrófális háború után. Gibraltár 1462-ben került spanyol uralom alá. A spanyol örökösödési háború idején 1704-ben szerezték meg az angolok. Hovatartozása máig is vitatéma Nagy-Britannia és Spanyolország között.

Nekünk sem fogadható el Trianon és a II. Trianon igazságtalansága. Ezek a tudatos magyarellenes döntések bebizonyították a civilizált világnak a diktátumok súlyos igazságtalanságát.

2008. július 19.

„Minden problémánál felsejlik a megoldás reménysugara és a szilárd bizonyosság, hogy semmi sem biztos, vagy megváltoztathatatlan.”

(John Fitzgerald Kennedy)

Trianonnal kapcsolatos életutam.

Gyermekkoromban anyai Nagyapámtól hallottam először Trianonról. Ő a kishéber méneskarhoz tartozó Parrag pusztai 700 katonaló-nevelő telep parancsnoka volt. A trianoni diktátum miatt leszerelték, s ahogy Ő mondta „Trianon tönkre tett bennünket.”

Később különösen Édesanyám mesélt sokat a trianoni igazságtalanságokról.

1983-ban már cikket írtam Trianonról. Egyre figyelmesebben kezdtem olvasni a diktátummal kapcsolatos régi dokumentumokat.

Műszaki és jogi végzettségű vagyok, alapító tagja a Trianon Társaságnak. 12 éve rendszeresen vállalkozom Trianonnal kapcsolatos történelmi és jogi előadásokat.

A céloim, hogy minden magyar és nem magyar ember, de különösen a magyar ifjúság ismerje meg Trianon igazságtalanságát.

2008. július 19.

Dr. Galla János